

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Barna Tamás ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, **jogtanácsos** által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 26. napján meghozott 15.P.20.542/2014/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 26., az alperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az alperes késedelmi kamat fizetési kötelezettségének kezdő időpontját 2012. július 4. napjában határozza meg. A felperes eljárási illeték fizetési kötelezettségét 300.100 (Háromszázezer-száz) forintra, az állam által viselt illetéket 6.000 (Hatezer) forintra leszállítja.

Az ítélet egyéb fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 37.500 (Harminchétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - a **alperes neve** külön felhívására - 120.000 (Százhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A **forgalmi rendszámú gépjármű** a felperes tulajdonát képezi. 2012. július 3. napján a fenti gépjárművet **P.A.**, a felperes fia vezette, amikor alperes **B.-n** az **O.** téren közúti ellenőrzés alá vonta. **P.A.** tájékoztatta az alperest, hogy a gépjármű a felperes tulajdonát képezi, bemutatta a felperessel a gépjárműre kötött kölcsönadási szerződést. A 2012. július 4. napján tartott meghallgatáson alperes **P.A.-t** tájékoztatta, hogy jelenleg nem állapítható meg, hogy a gépjármű jogszerűen tartózkodik a közösség területén, ezért vámigazgatási eljárást indít, melynek időtartamára vámbiztosítékot kell nyújtani. A vámbiztosíték összegét 707.686 forintban határozta meg, melynek nyújtására **P.A.-t** kötelezte. A vámbiztosíték fedezésének hiányában a 2012. július 4. napján kelt **határozatával** elrendelte a gépjármű közvetlen vámfelügyelet alá vételét. A végzés tájékoztatása szerint a végzés ellen önálló jogorvoslatnak nincs helye. A végzés egy példányát **P.A.-nak** átadta, felperes részére azt nem kézbesítette.

Alperes 2012. július 5. napján kelt **határozatával** 79.121 forint vámot, 234.989 forint ÁFÁ-t, majd **határozatával** 157.055 vámigazgatási bírságot állapított meg, melynek megfizetésére **P.A.-t** hívta fel, a határozatokat **P.A.-nak** kézbesítette, és tájékoztatta, hogy a határozat ellen 15 napon belül jogorvoslatnak van helye.

Felperes 2012. július 11-én meghatalmazást adott a **P.A.-t** képviselő ügyvéd részére az **ügyszámú** ügyben való teljes körű képviseletre. Felperes és **P.A.** 2012. július 16. napján fellebbezést nyújtott be az alperes **ügyszámú** és **ügyszámú** határozata ellen. Alperes **Főigazgatósága** az elsőfokú hatóság **ügyszám** és a **ügyszámú** szám alatt meghozott határozatait helybenhagyta. A határozattal szemben a felperes keresetet terjesztett elő, a keresetlevelet azonban a Fővárosi Törvényszék idézés kibocsátása nélkül elutasította. **P.A.** a kiszabott vámot, áfát és vámigazgatási bírságot nem fizette meg, alperes ezért a 2013. március 5. napján kelt **határozatával** elrendelte a gépjármű hivatalból történő értékesítését. **P.A.** ellen indult vámhatósági eljárásban felperes, mint ügyfél nem vett részt, az eljárás során keletkezett iratokat nem küldték meg a részére. A **alperes Főigazgatóság** Főigazgatója 2013. augusztus 14. napján megállapította, hogy a felperes erre irányuló panasza részben alapos, mert a felperes a Ket. 15. § (1) bekezdés alapján ügyfélnek minősül, a gépjármű lefoglalása érintette a felperes tulajdonhoz való jogát, ezért az eljárás megindításáról tájékoztatni, ügyféli jogállását biztosítani, végül az ügyben született döntéseket vele közölni kellett volna. Ezen eljárási cselekményeket az alperes elmulasztotta, azonban az iratokból megállapítható, hogy felperes az eljárási cselekményekről mindvégig tudott, 2012. november 13. napján az elsőfokú határozatot átvette, **P.A.-** val a jogorvoslati kérelmet együtt nyújtotta be, részt vett a másodfokú eljárás során **P.A.** meghallgatásán is. Alperes mulasztása az eljárás jogszerűségét ezért nem érintette.

Felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a tisztességes eljáráshoz, a tulajdonhoz, az egyenlő bánásmódhoz való személyiségi jogát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, továbbá 2.197.320 forint és 7638 CHF összegű kártérítés, valamint ezen összegek után 2012. július 4-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai, továbbá perköltség megfizetésére. Keresetét a Ptk. 75. §, 76. §, 84. § (1) bekezdés e) pontjára, a Ptk. 339. §, 349. § (1) bekezdésére és 355. §-ára alapította. A jogellenesség körében hivatkozott a Ket. 4. § (1) bekezdésére, 1. § (1)-(2) bekezdésére, 5. §, 15. §-ára, az Alaptörvény I. Cikk (1)-(3) bekezdésére, XIII. Cikk (1)-(2) bekezdésére, XXIV. Cikk (1)-(2) bekezdésére, valamint a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. törvény 1. § (3) bekezdés 9. pontjára, a 2/A. § (1), (3), (4) bekezdésére is. Hivatkozott arra, hogy alperes a felperes tisztességes ügyintézéshez való személyiségi jogát sértette meg. Hivatkozott az Alaptörvény XXIV. Cikk (1)-(2) bekezdésére.

Álláspontja szerint az alperes az egyenlő bánásmód követelményét azzal sértette, hogy nem került meghallgatásra felperes a vámhatósági eljárásban. A lefoglalt gépjárművével nem rendelkezhetett, azt használni nem tudta, ezzel a tulajdonjoghoz való jogát is megsértette alperes. E körben az Alaptörvény XIII. Cikk (1)-(2) bekezdésére hivatkozott. A nem vagyoni kárigénnyel kapcsolatosan előadta, hogy a gépjármű a felperes semmibevétele mellett történő lefoglalása felperesnek számtalan időigényes procedúrát, rengeteg idegeskedést jelentett. A vagyoni kárral

kapcsolatban a gépjármű alperes által meghatározott értékét, 1.847.000 forint megfizetését kérte az alperestől, továbbá 2012. és 2013. évre vonatkozó bérleteinek árát. Előadta, hogy az alperes által indított eljárás miatt az felperes négy alkalommal utazott **M.-re**, ezzel kapcsolatosan költsége merült fel. A lefoglalást követően a felperes 408 CHF adót fizetett a gépjárműre, 500.000 forintot fizetett ügyvédi munkadíjra.

Alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását, perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint azzal, hogy a felperes az alperes által hozott határozatot határidőben nem támadta meg, a közigazgatási eljárás jogszerűsége már nem vizsgálható. Álláspontja szerint, az alperes a felperes személyhez fűződő jogait az eljárás során mindvégig tiszteletben tartotta, azok semmilyen módon nem sérültek. Hivatkozott arra, hogy a felperesnek tudomása volt a tulajdonát képező gépjárművel kapcsolatban folyamatban lévő eljárásról. A gépjármű lefoglalásából eredő vagyoni jellegű felperesi követelések alaptalanok, a gépjármű lefoglalásával kapcsolatos közigazgatási eljárás jogszerűen lezárult.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy alperes azzal, hogy az előtte **ügyszámon folyamatban** volt eljárásban a felperest nem kezelte ügyfélként, megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 forintot és ezen összeg után 2007. július 4. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 80.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 265.700 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 318.340 forint feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy 95.760 forint feljegyzett eljárási illetéket a Magyar Állam visel.

A keresetet a Ket. 15. §, 5. §, 4. §, a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXCVI. törvény 1. § (3) bekezdésének 9. pontja, 2/A. § (1) bekezdése alapján bírálta el. Felhívta a Ptk. 75. és 76. § bekezdéseit is.

Rámutatott, hogy a tulajdonjoghoz való jog nem személyhez fűződő jog, hanem alapvető jog. Az alapvető jogok sérelme esetén nem alkalmazhatók a polgári jogi kárfelelősség szabályai. Az alapvető jog nem magánjogi jogviszony, nem tartozik a Ptk. hatálya alá.

Az egyenlő bánásmód megsértése tekintetében kifejtette, hogy önmagában azzal, hogy az alperes nem hallgatta meg a felperest, nem sértette meg az egyenlő bánásmódot, mert erre csak abban az esetben van lehetőség, ha felperest személyi minősége, személyének tulajdonsága miatt érte volna valamilyen megkülönböztetés. A tisztességes eljáráshoz fűződő jog kapcsán az Alaptörvény XXIV. Cikkét hívta fel.

A Legfelsőbb Bíróság **ítélete** alapján rámutatott, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog védelmét, a Ptk. 75. § (1) bekezdésén keresztül biztosítja. Megállapította, hogy alperes azzal, hogy nem tekintette a felperest ügyfélnek, a **ügyszámú** eljárásban, megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát. Ezzel összefüggésben a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, 349. §, 339. § alapján, kártérítési felelősség feltételeit vizsgálta. Mivel a felperest az alperes nem tekintette

ügyfélnek, a jogorvoslati lehetőséget nem biztosította számára az eljárásban hozott határozatok ellen, amely határozat ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, azt nem tekintette az alperes fellebbezésnek, így a kárt rendes jogorvoslattal nem volt lehetősége elhárítani. Kiemelte, hogy a per keretei között abban a kérdésben, hogy alperes jogszerűen foglalta-e le a perbeli gépjárművet, jogszerűen indított-e vámhatósági eljárást, a bíróságnak nincs jogosultsága dönten. Erre a vámhatósági eljárásban hozott határozatok elleni kereset folytán a közigazgatási munkaügyi bíróság rendelkezik hatáskörrel. Megjegyezte, hogy a 2005. évi XVII. törvény 2. § (1) bekezdése lehetőséget biztosít az alperes által el nem bírált fellebbezés tekintetében közigazgatási nemperes eljárás kezdeményezésére annak érdekében, hogy a törvényszék kötelezze az alperest a fellebbezés elbírálására. Mivel a felperes által megjelölt vagyoni kár a gépjármű lefoglalásából következik, nem abból fakad, hogy a felperest nem tekintette az alperes ügyfélnek, hiányzik az ok-okozati összefüggés, ezért a bíróság e körben a felperes keresetét elutasította. Az pedig, hogy a felperesnek négy alkalommal kellett **M.-re** utaznia, nem lehet alapos hivatkozás, mivel amennyiben az alperes ügyfélként kezelte volna a felperest az eljárásban, kapott volna értesítést az egyes eljárási cselekményekről, felperes feltehetőleg akkor is **M.-re** utazott volna. A felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényével kapcsolatosan rámutatott, hogy alperes a felperes gépjárművét úgy foglalta le, úgy rendelte el a hivatalból történő értékesítését, hogy a teljes vámhatósági eljárásban mellőzte, nem biztosította a felperes számára az ügyfél jogait, olyan idegeskedéssel járó helyzetbe hozta a felperest, amely alapján felperes alaposan tart igényt nem vagyoni kártérítésre. Ennek összecszerúságát a bíróság eltúlozottnak ítélte, mérlegeléssel 100.000 forint nem vagyoni kártérítésre kötelezte az alperest.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

Felperes azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy 1.000.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kötelezze alperest. Kérte perköltségei megtérítését az IM rendelet alapján.

Alperes a jogsértést a peradatok részét képező iratban elismerte. Alperes nem kezelte felperest ügyfélként, a fennállt helyzet pontos ismerete ellenére a lefoglalást követő napon az ügyben határozatot hozott, ebben a felperes tulajdonát képező gépjármű lefoglalása és kényszer vámkezeléséről döntött. Felperest meg sem kísérelte értesíteni, meghallgatni. **P.A.** a keresetet késve adta be, így a jármű lefoglalását elrendelő határozat és a **P.A.**-val szemben kiszabott bírság jogerőre emelkedett. Jogi lehetőség jogorvoslatra továbbiakban nincs, felperessel szemben elkövetett jogsértéshez azonban kétség nem fér. Kérte a Pp. 163. § rendelkezéseinek figyelembevételét. Felperes hosszú időn keresztül idegeskedett, végül jármű nélkül maradt és a periratokban igazoltan életvitelszerű lakóhelyéről, **S.-ből** kellett **M.-re** utaznia számtalanszor az eljárás következtében. Kérte figyelembe venni a marasztalás összecszerúságának bagatell jellegét, ennek körében kérte, hogy a bíróság legyen tekintettel alperes kimagasló anyagi helyzetére, valamint arra, hogy alperes munkakörén belül, a rá vonatkozó jogszabályok pontos ismeretében követte el a jogsértést.

Alperes fellebbezésében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg és a kamatfizetés kezdő időpontját legkorábban 2012. július 4. napjától határozza meg, egyebekben az elsőfokú ítélet rendelkezéseit elfogadta. Az elsőfokú bíróság 2007. július 4-től kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére. Az ítélet indokolása szerint a késedelmi kamat kezdő időpontja az alperes által hozott első határozat napjában került meghatározásra. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a felperes tulajdonát képező gépjármű közvetlen vámfelügyelet alá vételére nem 2007. július 4-én, hanem 2012. július 4-én a **végzés** alapján került sor. Felperes részére fizetési kötelezettség a 2012. július 5-én kelt, **ügyszám** és **ügyszámú** számú határozattal került megállapításra.

Fellebbezési ellenkérelmében azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet kizárólag az alperes fellebbezésében foglalt rész szerint változtassa meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Nem helytálló a felperes állítása, miszerint alperes a jogsértést elismerte, mert az egész elsőfokú eljárás során következetesen azt az álláspontot képviselte, hogy a felperes személyiségi jogai az eljárás során nem sérültek. Alperes valóban mulasztást követett el, mert a felperest nem értesítette a gépjárműt érintő eljárásról. Ezzel együtt azonban bizonyítást nyert, hogy arról felperesnek a mulasztás ellenére is konkrét tudomása volt. Ennek alapján viszont alperes a felperes keresetét mindvégig megalapozatlannak tartotta. Nem helytálló a felperes azon hivatkozása sem, miszerint esélye sem volt az ügyféli jogait gyakorolni. Felperesnek tudomása volt a tulajdonát képező gépjárművet érintő eljárásról, hiszen 2012. november 13-án személyesen vette át a vámfelügyelet alá vételt elrendelő **határozat** másolati példányát, amely tényt a határozat irattári példányán aláírásával igazolt. Ezentúl 2012. július 11-én személyesen is meghatalmazta dr. Barna Tamás ügyvédet az eljárásban való képviselésére, továbbá a másodfokú eljárás során, 2013. május 21-én személyesen vett részt **P.A.** meghallgatásán. Az, hogy felperes a lefoglalás időpontjában külföldön tartózkodott, az ügy szempontjából irreleváns. Az ellenőrzés időpontjában a gépjárművet nem felperes, hanem a felperes fia vezette, az eljárást így vele szemben kellett lefolytatni. Nincs összefüggés a **P.A.**-val szemben kiszabott bírság jogerőre emelkedése és az alperes esetleges mulasztása között. Alaptalan a felperes azon állítása is, miszerint a felperes hosszú időn keresztül idegeskedett, jármű nélkül maradt. Erre vonatkozóan bizonyítás nem került elrendelésre, alperes részéről beismerés vagy kétségbe nem vonható felperesi előadás nem volt. Ez köztudomású tényként ekként nem minősül. Ellentmondásos a felperes azon állítása, miszerint a közigazgatási eljárásból eredően számtalanszor **M.-re** kellett utaznia **S.-ből**, hiszen ez is csak azt támasztja alá, hogy felperesnek kijelentésével ellentétben tudomása volt az eljárásról és abban személyesen is eljárta, közreműködött. Alperes anyagi helyzete lehet alap a követelés összegének megemelésére, azonban erre hivatkozva az esetleges kötelezés összegének emelését kérni minden jogalapot nélkülöz.

Felperes fellebbezése alaptalan, alperes fellebbezése megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül (Pp. 253. § (3) bekezdés). A másodfokú eljárás során a felek nem támadták az alperesi mulasztásban

megnyilvánuló jogellenességet, az elsőfokú bíróságnak a jogalap kérdésében, felperes személyhez fűződő jogának sérelme körében elfoglalt jogi álláspontját, nem volt vitás alperes kártérítő felelőssége sem. Fellebbezés hiányában az elsőfokú bíróság ítéletének alperest 100.000 forint összegben marasztaló rendelkezése első fokon jogerőre emelkedett. Felperes a nem vagyoni kártérítés összegének felemelését kérte, alperes fellebbezésében a késedelmi kamat kezdő időpontját sérelmezte. Ebben a körben az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, érdemi döntése azonban csak részben helytálló.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerint, akit személyhez fűződő jogában sértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. Azt tehát, hogy a kártérítés feltételei fennállnak-e, a szerződésen kívül okozott károkra vonatkozó rendelkezések alapján kell eldönteni. A Ptk. 349. § és 339. § (1) bekezdése alapján a károsult a vagyoni és nem vagyoni kárelemek megtérítését kizárólag a jogellenes károkozó magatartással összefüggésben kérheti. Amennyiben a károkozó magatartásban jogellenesség nincsen, az ebből eredő károsodás megtérítését a károsult alappal nem követelheti.

Felperest ért nem vagyoni hátrányokat a Ptk. 355. § (2) bekezdése alkalmazásával pénzben kell megtéríteni annak ellenére, hogy a nem vagyoni sérelem pénzbeni egyenértékben nem kifejezhető, a pénzbeli megtérítéssel a nem vagyoni hátrányokat kiküszöbölni nem lehetséges. A nem vagyoni kártérítésnek alkalmasnak kell lennie arra, hogy az igazoltan okozott sérelmet a pénzbeli megtérítés nagyságrendjével nyújtotta előnyökkel enyhítse, és a fennálló értékviszonyokat is alapul véve megközelítse azt a mértéket, amellyel a károsult megromlott életminősége valóságosan és pozitívan befolyásolható. A nem vagyoni kárpótlásra való jogosultságot a személyhez fűződő jogok sérelme, annak személyre gyakorolt hatása alapozza meg.

A felperes a nem vagyoni sérelem körében azt adta elő 8. sorszámú beadványában, hogy a felperes életkörülményein - közelebbről meg nem határozott módon - negatív irányban változtatott az alperes eljárása, ez a felperes számára időigényes procedúrát, idegeskedést jelentett. Ezt a beadvány mellékleteként csatolt, felperes által aláírt nyilatkozattal kívánta igazolni. A felperes aláírásával ellátott nyilatkozat azonban tartalma szerint a felperes anyagi károsodásait sorolja fel, a nem vagyoni sérelem tekintetében felperes nyilatkozatot még írásban sem tett. Az elsőfokú bíróság **végzésében** tájékoztatta a felperest, hogy az alperes jogellenes eljárási cselekményével, mulasztásával összefüggésben felmerült kár bizonyítása felperest terheli, tájékoztatta a feleket a mulasztás jogkövetkezményeiről. Felperes azonban előadást, bizonyítási indítványt a nem vagyoni károsodása körében nem tett, fellebbezésében kifejtett érvelése szerint a Pp. 163. § alapján köztudomású tény, hogy a felperes hosszú időn keresztül idegeskedett, jármű nélkül maradt, számos esetben **M.-re** kellett utaznia.

A felperes álláspontjával ellentétben a felperesi jogi képviselő által előadottak köztudomású ténynek nem tekinthetőek, ekként minden bizonyítás nélkül kompenzálásra szoruló sérelmet vélelmezni az 1959. évi IV. törvény rendelkezései alapján nem lehet.

A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján a bíróság az általa köztudomásúnak ismert tényeket valóban fogadhatja el.

Köztudomású ténynek tekinthető az emberek meghatározott csoportjai által ismert és valóban elfogadott tény, amely lehet általános történelmi, tudományos ismeret, illetve általánosan ismert megfigyeléseken alapuló összefüggés, úgynevezett köztapasztalati tények. Vannak olyan személyiségi jogi sérelmek, amelyek minden embernek lelki hátrányt okoznak. Nem szorul külön bizonyításra, így köztudomású tényként elfogadható az, hogy a személyi szabadság jogellenes korlátozása nem vagyoni hátrányt eredményező lelki megrázkódtatást okoz, az érintett számára olyan súlyos hátrányt jelent, ami a nem vagyoni kártérítés megítélését megalapozza. De köztudomásúnak tekinthető a lelkiállapotban bekövetkező negatív változás akkor is, ha a jogsértés személyes adatok jogosulatlan felhasználásával a magánszférába való kirívó beavatkozással valósul meg, a közösségi oldalon létrehozott felületen megalázó, lekicsinyló közlés megtételével (BDT.2012. 2766.). Általános tapasztalatokon nyugvó köztudomású ténynek azonban nem tekinthető, hogy a felperes hosszú időn keresztül idegeskedett, az sem, hogy a felperes gépkocsi nélkül maradt, különösen nem tekinthető köztudomásúnak az, hogy ezen bizonyítékokkal, felperes személyes nyilatkozatával alá nem támasztott sérelmek 1.000.000 forinttal kompenzálандóak. Rámutat ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy az elsőfokú ítélet nem fellebbezett rendelkezése szerint a gépjármű lefoglalásával összefüggésben bekövetkezett vagyoni károsodás megtérítésére irányuló felperesi kereset (bérlet, gépjármű értéke, **M.-re** utazás költsége) jogalap tekintetében megalapozatlan. Ezért az ugyanezen ténybeli alapon követelt nem vagyoni kár megtérítése iránti igény szintén nem lehet megalapozott. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított és első fokon jogerőre emelkedett 100.000 forint összegű kártérítés felemelésére a fellebbezésben felhozott indokok nem adnak okot.

Alappal sérelmezte az alperes a késedelmi kamat megfizetésének az elsőfokú bíróság által meghatározott kezdő időpontját.

A Ptk. 360. § (1) bekezdés szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint, a károsodás bekövetkeztének időpontja az alperes által hozott első határozat, ami azonban az ítéleti rendelkezéstől eltérően helyesen 2012. július 4. napja.

Tévedett az elsőfokú bíróság a pertárgyérték meghatározásánál, majd ekként a felek által lerovandó eljárási illeték meghatározásakor is.

A Pp. 24. § (1) bekezdés szerint a per tárgyának értéke a keresettel érvényesített követelés, vagy más jog értéke. Felperes keresete 2.197.320 forint és 7.638 CHF-nek megfelelő, azaz 1.904.458 forint vagyoni és 1.000.000 forint nem vagyoni kár összesen 5.101.778 forint kár megtérítésére irányult (8. sorszámú beadvány). Személyiségvédelmi perben több polgári jogi igény együttes érvényesítésekor az eljárási illeték alapjául a kártérítési követelés szolgál, az eljárási illeték alapjául a meg nem határozható perérték akkor vehető figyelembe, ha az így számított érték meghaladja a kártérítési követelést (Legfelsőbb Bíróság **űgyszám**). Erre tekintettel megállapítási keresetre irányadó eljárási illeték a perben a per tárgyának értékénél nem vehető figyelembe.

A felperes által le nem rótt kereseti illeték 306.100 forint, melyből a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján felperes 300.100 forintot köteles megfizetni külön felhívásra az állam javára, míg 6.000 forint kereseti illetéket az alperes 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontján alapuló illetékmentességére tekintettel az állam visel.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben - az eljárási illetékre is kiterjedően - megváltoztatta, egyebekben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezési érték felperes tekintetében 900.000 forint, a le nem rótt fellebbezési illeték ezért 72.000 forint. Alperes kizárólag a késedelmi kamat kezdő időpontja tekintetében fellebbezett, a fellebbezési illeték az 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontja alapján 48.000 forint. Mivel a másodfokú eljárás során felperes mind a fellebbezése, mind alperes fellebbezése tekintetében pervesztes, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles külön felhívásra az állam javára 120.000 forint fellebbezési illeték, továbbá a 1.500.000 forint fellebbezési érték után a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdés, a 67. § (2) bekezdés, a Pp. 79. § alapján alperes részére jogtanácsosi munkadíj megfizetésére.

Budapest, 2016. március 1.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.  
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. . Hegedűs Mária s.k.  
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:  
dr. Horváth Zsuzsanna írnok